

В ГЛАВНАТА РОЛЯ: МИЛА

Мила и звездичката, която се изгуби

FABLEMIO

Мила и звездичката, която се изгуби

В ГЛАВНАТА РОЛЯ: МИЛА

Примерна илюстрирана книжка за
измислената принцеса Мила. Това е цялата
история с 16 илюстрирани страници. Вашата
книжка се създава по отговорите ви във
въпросника. Дигитално издание.

Fablemio · fablemio.com
info@fablemio.com

Принцеса Мила тъкмо прибираше короната си на рафта, когато от градината се чу тихо: звън! Сред розите примигваше мъничка звездичка. „Изгубих пътя към дома“, прошепна тя. Мила обу ботушките си. „Тогава ще го намерим заедно.“

Мила взе звездичката в дланта си. Беше топла като чаша мляко и лека като листенце от цвете. Иззад една саксия надникна бяло зайче. „И ти ли ще дойдеш?“ попита го Мила. Зайчето помръдна носле два пъти. Разбира се, че ще дойде!

Над замъка трептяха стотици светлилки. „Кои са твоите?“ попита Мила. Звездичката се сгуши до палеца ѝ. „Приятелките ми образуват малко хвърчило. Но оттук всички изглеждат еднакви.“ Мила погледна към хълма. Може би оттам щяха да виждат небето по-добре.

Край градинската пътечка затанцуваха златни светлинки. „Твоите приятелки!“ зарадва се Мила. Но светлинките полетяха между маргаритките. Бяха светулки. „Ние пазим светлината близо до земята“, забръмчаха те. „Елате, ще ви покажем изхода от градината.“

Под стария дъб ги посрещна сова. Тя наклони глава наляво, после надясно. „Хвърчило от звезди ли? Погледнете зад облаците, над хълма.“ Мила ѝ благодари, а звездичката засвети мъничко по-силно. Сега поне знаеха накъде да тръгнат.

Щом излязоха от розовата градина, задуха вятър.
Звездичката потрепери и светлинката ѝ едва се
виждаше. Мила спря и я заслони с ръце. Зайчето
зачака до нея. Вече никой не бързаше. Първо щяха да
стоплят малката си приятелка.

На мостчето над потока звездичката почти угасна.
Мила я закри с длани. „Не е нужно да светиш силно,
за да те виждам“, каза тя. Бялото зайче докосна
ботушката ѝ, а сред водните лилии заблестя първото
стъпало от лунна светлина.

От другата страна на моста Мила спря край водата. Светлите стъпала затрептяха и изчезнаха, щом подухна ветреца. „Това е само отражение“, прошепна тя. Нямаше пряк път до небето. Зайчето посочи с носле сухата пътечка, която се виеше нагоре по хълма.

На една каменна пейка звездичката отпусна малките си лъчета. „Ами ако никога не намеря дома си?“ Мила седна до нея. Не се сети веднага какво да отговори. Просто остана близо. След няколко тихи мига звездичката се сгуши в топлата ѝ длан.

Шуш-шуш! От тревата се показа таралежче. Кошничката му се беше преобърнала и ябълките се бяха разпилели по пътеката. Мила придържаше кошничката, зайчето дотърколи една ябълка, а звездичката освети останалите. „Ето я и последната!“ засмя се Мила. Таралежчето изсумтя доволно.

Когато продължиха по пътя, звездичката забеляза нещо чудно. Докато помагаше на таралежчето, беше забравила, че я е страх. Сега светеше достатъчно, за да виждат всяко камъче. Мила се усмихна. „Твоята светлинка много ни помага.“ Звездичката се изправи в дланта ѝ.

Най-сетне стигнаха върха на хълма. Замъкът долу изглеждаше малък като къщичка за кукли. Но по небето се беше разстлал широк облак. „Закъсняхме“, въздъхна звездичката. Мила постла края на роклята си върху тревата. „Можем да почакаме малко.“

Зайчето се сви на кълбо до тях.

В тишината се чу: звън... звън-звън. Звездичката вдигна поглед. „Така ме викат приятелките ми!“ Тя отвърна със същия тих звук. Мила и зайчето се заслушаха. От другата страна на облака някой ѝ отговори: звън... звън-звън!

Облакът бавно се отмести. Зад него блесна малко хвърчило от звезди, с едно празно място край опашката. „Това е моят дом!“ възкликна звездичката. От радост се издигна над дланта на Мила. Мила отвори и двете си ръце. „Приятелките ти те чакат.“

Мила вдигна длани към небето. Звездичката полетя при приятелките си и засия с топла златна светлина. „Благодаря ти, че остана до мен!“ Мила ѝ помахаша. Тази вечер тя знаеше: дори най-малката добрина може да покаже на някого пътя към дома.

В стаята си Мила прибра короната и ботушките. Зайчето вече дремеше на мека възглавничка. През прозореца една малка звезда ѝ намигна. Звън. Мила се усмихна и се сгуши под завивката. Тази вечер всички бяха намерили своето място.

К р а й

Fablemio

fablemio.com
info@fablemio.com